

Ἐν Πειραιεῖ, τῆ 17^ῃ/1/2024

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Θ Ε Ν

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

**«Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ κ. ΚΑΣΣΕΛΑΚΗΣ
ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΑΜΟΙΡΟΣ ΝΟΜΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ»**

Ἡ ἐπαναφορά, ὡς δῆθεν θέματος μεταρρυθμιστικῆς ἀξίας, τοῦ λελυμένου Συνταγματικῶς ζητήματος χωρισμοῦ Ἐκκλησίας - Πολιτείας στήν Ἑλλάδα, ἀπό τόν Ἄρχηγό τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως καί Πρόεδρο τοῦ Κόμματος ΣΥ.ΡΙΖ.Α - Π.Σ., κ. Στέφανο Κασσελάκη, μᾶς ὑποχρεώνει νά ἀναφέρουμε καί πάλι κάποιες σκέψεις.

Τό πρόταγμα τοῦ λεγομένου χωρισμοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἀπό προφανῶς ἀμοίρους νομικῆς παιδείας, ὅπως ὁ κ. Κασσελάκης, οἱ ὅποιοι μέ ἐφαλτήριο τό λεγόμενο θράσος τῆς ἀγνοίας τους, θέτουν πρὸς κατεδάφισι ὅ,τι συνιστᾷ τό κράτος δικαίου πού ἐπί 200 σχεδόν χρόνια πύργωσε ὁ λαός μας μέ αἶμα καί ἰδρώτα.

Τά κόμματα τῆς Ἀριστερᾶς μέ τήν γνωστή φιλοσοφικοκοινωνική βιοκοσμοθεωρία τοῦ κομμουνιστικοῦ κοσμοειδώλου, ὅπως γνώρισε τόν χωρισμό αὐτό ὁ

καταρρεύσας ύπαρκτός σοσιαλισμός στό ανατολικό μπλόκ πού στήν ουσία ἦταν διωγμός τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἐλαύνονται ἀπό ἀποτυχημένα ἀθεϊστικά ἰδεολογήματα καί συναντῶνται μέ τά ὑπόλοιπα κόμματα τοῦ νεοφιλελευθέρου χώρου κάτω ἀπό τίς ντιρεκτίβες τῆς νέας ἐποχῆς καί τῆς νέας τάξεως. Ποιός δέν θυμᾶται τήν δυναμική παράστασι τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑβραϊκοῦ λόμπυ στόν τότε Πρωθυπουργό Κ. Σημίτη γιά τήν διαγραφή τοῦ θρησκευάτος ἀπό τίς ταυτότητες τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἀνέφερε τό ἀνακοινωθέν τοῦ Μεγάλου Μαξίμου;

Μιλοῦν γιά χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους, διάβαζε Ἕθνους, ἐπικαλούμενοι δῆθεν προοδευτικά συνθήματα. Οἱ ἀντιλήψεις, ὥστόσο, περί χωρισμοῦ εἶναι τοῦ περασμένου αἰῶνα πού γεννήθηκαν κάτω ἀπό μισαλόδοξο ἀντιθρησκευτικό πνεῦμα πού δέν συμβιβάζεται μέ τίς σημερινές κοινωνικές, πολιτειακές καί θρησκευτικές ἀντιλήψεις καί πού ἀναπτύχθηκε σέ προτεσταντικές καί παπικές χῶρες πού δέν ἔχουν καμμία σχέσι μέ τόν πολιτισμό καί τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική πίστη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τό πρότυπο τῶν δυτικῶν κοινωνιῶν ἀλλά καί τοῦ ἀθεϊστικοῦ ἀνατολικοῦ μπλόκ πού κατέρρευσε παταγωδῶς, μέ τό θρησκευτικό συγκρητισμό καί μέ τόν χωρισμό, παράγει μόνο διαλυτικά κοινωνικά φαινόμενα καί ἐπιτρέπει τήν ἄλωσι τῶν κοινωνιῶν ἀπό τήν παραθρησκεία, τήν εἰδωλολατρεία, τόν σατανισμό καί τά ἐγκληματικά φαινόμενα. Οἱ ἀντιλήψεις περί χωρισμοῦ δέν συμβιβάζονται μέ τά ἑλληνικά ἰδεώδη καί τήν Ὁρθόδοξη χριστιανική πίστη πού πότισε τίς ρίζες τοῦ Ἕθνους μας.

Οἱ ἀντίθετοι, οἱ ἔξω τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ἀντί-χριστοί, ἡ ἀπιστία γενικῶς, ἀντιπαρέρχονται μία παγκόσμια πραγματικότητα, τήν πραγματικότητα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κόσμου ἀπό τόν Χριστιανισμό. Δέν μιᾶμε γιά τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μιᾶμε γιά τήν κοινωνική πραγματικότητα, γιά τήν κοινωνική διάστασι τοῦ Χριστιανισμοῦ πού ἐκπολίτισε τόν κόσμο καί ἰδιαίτερα στήν χώρα μας μᾶς διαφύλαξε διά νά μήν εἶμαστε τό ὑπόλοιπο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας σήμερα ἐξισλαμισμένοι καί Τουρκοποιημένοι.

Ὁ Χριστιανισμός συνεπῶς κρινόμενος μόνο μέ κοσμικά κριτήρια εἶναι μία παγκόσμια θρησκεία πού δέν μπορεῖ νά τεθεῖ στό κοινωνικό περιθώριο οὔτε νά ἀγνοηθεῖ καί ἀσφαλῶς δέν εἶναι δυνατό νά καταπολεμηθεῖ γιατί εἶναι θεοσύστατος ὀργανισμός, ὅπως ἀπέδειξαν τά δύο χιλιάδες χρόνια τῆς ἐπί γῆς παρουσίας Του καί τά πολυεκατομμύρια τῶν μαρτύρων Του.

Ἡ πρότασις τοῦ χωρισμοῦ, περνᾷ καί ἀπό τήν θύρα τῆς εἰδικῆς ἐπιστήμης τῆς Κοινωνιολογίας. Ἡ ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς «ἡ θρησκεία εἶναι μία ἰδιωτική ὑπόθεση» κατέληξε πάντοτε στήν καταδίωξι καί καταπίεσι τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Ἄμεσες συνέπειες τῆς τακτικῆς αὐτῆς εἶναι ὁ προοδευτικός ἐκφυλισμός τῆς προσωπικῆς καί κοινωνικῆς ἠθικῆς, ἡ σχετικοποίησις τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως καί ἡ εἰσβολή ξένων ἰδεολογιῶν μέ ἐπικίνδυνο γιά τήν ἐθνική ἐπιβίωσι περιεχόμενο. Ἡ συλλειτουργία τῶν θεσμῶν τοῦ ἔθνους καί τῆς Ἐκκλησίας στήν ἱστορική πορεία μας, ἔχει ὡς συνέπεια νά εἶναι ἀδύνατον νά αὐτονομηθοῦν οἱ θεσμοί αὐτοί καί νά παύσουν νά συλλειτουργοῦν χωρίς τό ἄμεσο ἐνδεχόμενο ἀρνητικῶν συνεπειῶν στήν ἐθνική πορεία καί ἐπιβίωσι. Ὁ ὁμ. Καθηγητής τοῦ Α.Π.Θ. κ. Β. Γιούλτσης παρουσίασε ἐναργέστατα τήν θεωρία τοῦ φονξιοναλισμοῦ δηλ. τῆς συλλειτουργίας

των κοινωνικών θεσμών. Όταν στην άθρηϊστική Γαλλία συνομολογήθηκαν «κονκορδάτα» άμοιβαιοτήτων πού όδήγησαν προοδευτικά στά διατάγματα 91/1955, 654/1968 καί 1024/1983 μέ τά όποία ούσιαστικά ή έθνική Ρωμαιοκαθολική «Έκκλησία» τής Γαλλίας επέστρεψε στά επίπεδα συλλειτουργίας μέ τούς πολιτικούς θεσμούς καί έπίσης στην άλλοτε κραταιά Σοβιετική Ένωση τό διάταγμα τής 5/2/1918 μέ τό όποίο έπεβλήθη ό χωρισμός Έκκλησίας καί Κράτους άντικατεστάθη μέ μία σειρά διαταγμάτων όπως 1102/1972, 69/1973, 85/1973 καί μέ τήν γνωστή ήμισυνταγματική άναθεώρησι του 1972 μέ τά όποία άναγνωρίστηκε ως άνεπίσημη θρησκευτική έπισημότητα ή Όρθόδοξος Έκκλησία, άποτελεϊ ή όχι άνεπίτρεπτο κρετινισμό ή συνθηματολογία για τόν χωρισμό στην Ελλάδα, όπου ή Όρθόδοξη Έκκλησία άποτελεϊ τήν ψυχή του Έθνους;

Όσοι μιλάνε για χωρισμό, στην ούσία στοχεύουν στον θρησκευτικό άποχρωματισμό των Έλλήνων, θέλουν νά πάσουν οι πολίτες νά είναι θρησκευόντα μέλη του σώματος τής Όρθοδόξου Έκκλησίας, διότι είναι αντίθετοι προς τήν χριστιανική πίστη. Τήν άπουσία, όμως, του θρησκευτικού στοιχείου από τόν πολίτη θά τήν ύποκαταστήσει ένα άλλο στοιχείο τό όποίο έχει καί αυτό θρησκευτικό χαρακτήρα γιατί δέν μπορεί νά γίνει άλλιώς άφοϋ από τόν άνθρωπο κατά τόν θεωρητικό των Σοβιέτ Λουνατσάρσκι «τρία πράγματα δέν μπορείς νά αφαιρέσης τήν έλευθερία, τήν ιδιοκτησία καί τήν μεταφυσική άγωνία» καί αυτό τό στοιχείο ονομάζεται άντιχριστιανός ή άντιθρησκευτικός πολίτης ή άθεος πού στρατεύεται στην «θρησκεία» τής άθείας. Αυτό είναι τό πρότυπο του πολίτου αυτών πού θέλουν τόν λεγόμενο χωρισμό. Τόν άποκαλούν μέ πολλά όνόματα, φιλικό ή έντιμο χωρισμό δέν έχει σημασία. Μέ αυτόν τόν τρόπο λένε ότι τό κράτος θά είναι άνεξίθρησκο ή ούδέτερο προς τήν θρησκεία καί αυτό θά είναι δῆθεν καλύτερο για τήν κοινωνία. Τεχνητός, όμως, χωρισμός τής ανθρώπινης προσωπικότητας στην κοινωνική της διάστασι καί λειτουργία μπορεί νά είναι από νομοθετικής πλευράς δυνατός, θά άποτελεϊ, έντούτοις, κατ' ούσίαν κατασκευή ενός «άνθρωπίνου τέρατος», ενός «κοινωνικού θηρίου». Οι κοινωνίες δέν οργανώνονται μόνο μέ νόμους ή συντάγματα, οργανώνονται καί μέ έξωνομικούς κανόνες πού από πλευράς άξίας καί πρακτικού κοινωνικού άποτελέσματος είναι οι σημαντικότεροι.

Η Έλληνική κοινωνία είναι οργανωμένη μέ τέτοιους νομικούς κανόνες, πού είναι οι χριστιανικοί κανόνες καί έπομένως είναι έγκλημα ή πολιτική βούληση πού θέλει νά όδηγήσει σέ θρησκευτικό άποχρωματισμό τήν έλληνική κοινωνία στό όνομα τής δῆθεν προόδου, γιατί στην έλληνική κοινωνία οι θεσμοί συλλειτουργούν, έπειδή συλλειτουργούν οι άνθρωπινες προσωπικότητες. Βέβαια, στις κοινωνίες ύπάρχουν πολίτες μέ θρησκευτική συνείδηση καί πολίτες χωρίς αυτήν αλλά αυτό άποτελεϊ έπιλογή καί άνάγεται σέ άτομικό δικαίωμα προστατευόμενο συνταγματικά. Η καθιέρωσις όμως πολιτειακά του χωρισμού των κοινωνικών θεσμών είναι τραγικά άγεφύρωτη έκπτώσις.

Ό χωρισμός χωρίς νά ληφθούν υπ' όψιν ή συλλειτουργία των κοινωνικών θεσμών, ή ιδιομορφία του πολιτιστικού καί έθνικού παρελθόντος, οι άντιλήψεις καί ή ιδιοσυγκρασία του έλληνικού λαου είναι μία άφελής συνθηματολογία πού περιέχει μόνο άγνοια καί προκατάληψη.

Τό σύστημα τής συναλληλίας πού ισχύει σήμερα μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 καί τόν Καταστατικό Χάρτη εἶναι καθεστώς χωρισμοῦ ἀφοῦ Ἐκκλησία καί Πολιτεία εἶναι κοινωνίες διάφορες, συναφεῖς ὅμως καί συνεχόμενες μέ συνεργασία κοινωνικά ἀναγκαῖα καί ἀναπόφευκτη. Ἡ ἱστορική ἐμπειρία ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τόσο στήν χιλιόχρονη βυζαντική περίοδο καί τήν ὀθωμανική κατοχή, ὅσον καί στήν περίοδο τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ κράτους, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ νομική αὐτή κατάσταση δέν ἔβλαψε οὔτε τήν ἑλληνική κοινωνία, οὔτε τά δικαιώματα τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν κοινοτήτων καί ἐπί τέλος θέτει τό ἐρώτημα, ἡ μετατροπή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν ὁποία πολυειδῶς ὀφείλει τό Ἕθνος ἀπό ΝΠΔΔ σέ ἀπλό Σωματεῖο ἢ Ἑνωση προσώπων θά συμπαρασύρει καί τό ὑφιστάμενο νομικό καθεστώς τῶν Μουφτειῶν τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκευτικῆς παραδοχῆς πού προβλέπεται ἀπό τήν Συνθήκη τῆς Λωζάνης καί τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου καί τῶν Ἰσραηλιτικῶν Κοινοτήτων, γιατί κάτι τέτοιο δέν προαναγγέλεται ἀπό τόν κ. Κασσελάκη; Συνεπῶς, ἀντιλαμβάνεται κανεῖς εὐχερῶς ὅτι ἐφαλτήριο τῆς προτάσεως τοῦ κ. Κασσελάκη εἶναι ὁ διωγμός κατὰ τῆς μάννας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί μόνον. Τίθεται, λοιπόν, ἀναποδράστως σέ κάθε ἄνθρωπο καλῆς θελήσεως τό ἐρώτημα: ἐνεργεῖ μόνος του ὁ κ. Κασσελάκης;

Ἡ Ἀρχή τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὑπερτέρα τῆς Ἀρχῆς τῆς ἀνεξιθρησκείας πού διέπει τόν θεμελιώδη Νόμο τοῦ Κράτους, τό Σύνταγμά μας (ἀρ. 13) πηγάζει ὄχι μόνο ἀπό τήν ἰδιοπροσωπία μας ἀλλά κυρίως ἀπό τήν θρησκευτική μας πίστη καί τίς Εὐαγγελικές Ἀρχές τῆς θεοσδότης ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καί ἀσφαλῶς ἀπό τήν αἰώνια διακήρυξι τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» (Μαρκ. 8, 34). Ἡ εὐλογημένη χώρα μας εἶναι μία χώρα στήν ὁποία οἱ πάντες ἀπολαμβάνουν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὐδέν πλεονέκτημα ἔχει πέραν τῆς διά τούς γνωστούς ἱστορικούς λόγους ἀναγνωρίσεως ὅτι τά Νομικά Αὐτῆς Πρόσωπα κατὰ τάς νομικάς των σχέσεις εἶναι ΝΠΔΔ (ἄρθρ. 1 Ν. 590/1977 ΦΕΚ τ. Α 146) πού συνεπιφέρει, ὡστόσο, καί τόν καταστατικό ἔλεγχο τῶν ἐλεγκτικῶν ὀργάνων τοῦ Κράτους! Τήν αὐτή, ὅμως, νομική προσωπικότητα πάλι δι' ἱστορικούς λόγους ἔχει, ὅπως προαναφέραμε, καί τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἑβραϊκές κοινότητες Ν. 2456/1920 (ΦΕΚ Α' 173) ΑΝ2544/1940 (ΦΕΚ Α' 287), ΑΝ 846/1946 (ΦΕΚ Α' 144), ΝΔ 301/1869 (ΦΕΚ 195), ΠΔ 182/1978 (ΦΕΚ Α' 40) ἐνῶ οἱ 3 Μουσουλμανικές Μουφτεῖες Ξάνθης, Κομοτηνῆς καί Διδυμοτείχου εἶναι «δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους» μέ πλήρη δικαιοδοτική ἀρμοδιότητα ἀσκουμένη κατὰ τίς ἐπιταγές τοῦ Μουσουλμανικοῦ δικαίου (Σαρία). Ὁ Μουφτής «ἀσκεῖ δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων Ἑλλήνων πολιτῶν τῆς περιφερείας του ἐπί γάμων, διαζυγίων, διατροφῶν, ἐπιτροπειῶν, κηδεμονιῶν, χειραφεσίας ἀνηλίκων, ἰσλαμικῶν διαθηκῶν καί τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς ἐφ' ὅσον οἱ σχέσεις ταῦται διέπονται ἀπό τόν Μουσουλμανικό Νόμο» (ἄρθρο 5 Νόμου 1920/1991 (ΦΕΚ 182 Α' 24.12.1990) ὅπως προβλέπει ἡ διεθνῆς Συνθήκη τῆς Λωζάνης τοῦ 1923 (ἄρθρα 14 καί 37-44). Κατά ταῦτα μέ ποῖο νόμιμο τρόπο θά ὑποβιβασθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ Νομικό Πρόσωπο ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ ἰδίου δικαίου (Θρησκευτικό Πρόσωπο) τοῦ Ν. 4301/2014 (ΦΕΚ Α' 223/17.1.2014) τήν στιγμή πού θά παραμείνουν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικές Κοινότητες καί δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες; Καί μέ ποῖο νομικό τρόπο κατ' ἐπιταγή τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τοῦ

Συντάγματος θά υποβιβασθοῦν οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες σέ ΝΠΙΔ γιά νά παρακολουθήσουν τήν ὑποβάθμιση τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τήν ἴδια στιγμή θά διατηρήσουν τή δικαιοδοσία ὡς ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους ἀπονομῆς δικαίου σέ Ἑλληνες Μουσουλμάνους πολίτες; Κι ἀκόμη ὑφίσταται σήμερα νομική δυνατότης ἀναθεώρησης τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάνης καί ὑποβαθμίσεως τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητος τῆς Ἑλλάδος πού δικαίως θά διεκδικήσει πλέον τήν ἐκλογή ἀντί τοῦ διορισμοῦ ἀπό τό κράτος τῶν Μουφτήδων; Σήμερα τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀντιμετωπίζει διεθνῶς τό πολύ εὐαίσθητο νομικό θέμα τοῦ διορισμοῦ ἀντί τῆς ἐκλογῆς ἀπό τήν Μουσουλμανική μειονότητα, στηριζόμενο στό γεγονός ὅτι οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες εἶναι δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους καί ἔχει τό Δημόσιο τήν ἀρμοδιότητα τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀσκούντων τήν σχετική διακαιοδοσία. Ἐάν ἡ ὁποιαδήποτε Κυβέρνησή δέν ἔχει πρόβλημα μέ τήν «ἐκλογή» τῶν Μουφτήδων ἀπό τό Τουρκικό Προξενεῖο τῆς Κομοτηνῆς ἢ «Κοσοβοποίηση» τῆς Θράκης θά εἶναι θέμα ὀλίγων μηνῶν.

Αὐτοί πού ἐπιδιώκουν τόν λεγόμενο χωρισμό ἐπιζητοῦν:

- Α. Ἡ Ἐκκλησία νά πάψη νά εἶναι ἡ ἐπικρατούσα θρησκεία τῶν Ἑλλήνων,
- Β. Οἱ Κληρικοί καί οἱ ἐργαζόμενοι σέ Αὐτήν νά μὴν ἔχουν κοινωνικά δικαιώματα καί οἰκονομική βοήθεια ἀπό τό Κράτος,
- Γ. Ἡ Ἐκκλησία νά μεταβληθῆ σέ ἓνα κοινό Σωματεῖο ἰδιωτικοῦ δικαίου,
- Δ. Νά καταργηθοῦν οἱ Θεολογικές Σχολές στά Πανεπιστήμια καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση.
- Ε. Νά καταργηθῆ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στά Σχολεῖα.

Μέ ἓνα λόγο, ἐπιδιώκεται μέ τήν πρότασι ἢ περιθωριοποίησις τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὁποία γιά τούς ἐπιδιώκοντας τόν λεγόμενο χωρισμό εἶναι ἄχρηστη μέσα στήν κοινωνία καί συνεπῶς ἓνας χωρισμός θά ὑποκρύπτει «κρυφὸ διωγμὸ» καί θά συνδράμει μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ὥστε ἡ Ἐκκλησία νά ὀδηγηθῆ κατὰ τή γνώμη τους σέ μαρασμό. Οἱ «καλοί» ὅμως αὐτοί «πόθοι» στεροῦνται σοβαρότητος γιατί ἀγνοοῦν τό πασίδηλο γεγονός ὅτι οἱ πολίτες εἶναι συγχρόνως καί θρησκευτικές προσωπικότητες καί δέν μποροῦν νά χωρισθοῦν στά δύο ὥστε τό Κράτος νά πάρει τόν «πολίτη» καί ἡ θρησκεία τόν «θρησκευτικὸ πολίτη».

Τό αἶτημα τοῦ χωρισμοῦ χωρὶς νά λαμβάνεται ἐπιπροσθέτως ὑπ' ὄψιν ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, τὰ μεγάλα γεωστρατηγικά καί γεωπολιτικά προβλήματα τῆς περιοχῆς μας, ὁ τρομακτικὸς φονταμενταλισμὸς τοῦ Ἰσλάμ, εἶναι τελικά ὅπως εἶπαμε μιά ἀφελῆς συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψιν. Τό μεγάλο ἐκσυγχρονιστικὸ καί μεταρρυθμιστικὸ θέμα τῆς Πολιτείας δέν εἶναι ὁ χωρισμὸς τοῦ ἔθνους ἀπὸ τήν Ἐκκλησία γιὰ ὅπως προαναφέραμε μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 ἔχουν καθορισθῆ οἱ διακριτοὶ ρόλοι Ἐκκλησίας καί Πολιτείας καί τό ἀρ.3 τοῦ Συντάγματος, πού προβλέπει τίς σχέσεις δέν εἶναι στά πρὸς ἀναθεώρησι ἄρθρα

τοῦ Συντάγματος, ἀλλά ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ τέρατος τῆς Γραφειοκρατίας, τῆς ἀσυνέχειας τοῦ Κράτους, τῆς εὐνοιοκρατίας καί κομματικοκρατίας καί τῆς σοβούσης ἠθικῆς σήψεως καί διαφθορᾶς.

Ἡ πλήρης ἀπόδειξις τῶν ἀπολύτως διακριτῶν ρόλων Ἐκκλησίας-Πολιτείας στήν Συνταγματική μας ἔννομη τάξη εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ Πολιτεία νομοθετεῖ συνεχῶς εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπολογίας, τῆς ὄντολογίας καί τοῦ ἠθους τῆς Ἐκκλησίας μέ ἐξόχως ἀντι-Ἐκκλησιαστικά νομοθετήματα ὅπως: πολιτικός γάμος, ἀποποινικοποιήσις τῆς μοιχείας, ἀμβλώσεις, σύμφωνο συμβίωσης, καῦσις νεκρῶν, ἡ ἐξαγγελθεῖσα Κυβερνητικῶς ἐπέκτασις τοῦ πολιτικοῦ γάμου στά λεγόμενα ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, κάτι πού θά ἦτο ἀδιανόητο καί ἀδύνατο σέ ἕνα θεοκρατικό καθεστῶς.

Ἄδαῶς φερόμενοι οἱ ἐπιζητοῦντες τόν χωρισμό ἰσχυρίζονται, ἐπιπροσθέτως, ὅτι θά ἀπαλλαγῇ δι' αὐτοῦ ἡ Πολιτεία ἀπό τήν μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί θά ἰδιοποιηθῇ τήν Ἐκκλησιαστική λεγόμενη περιουσία, ἀγνοοῦν, ὅμως, ἀπαράδεκτα ὅτι ἀκόμη ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ κράτος δικαίου καί ὅτι τήν ἀπάντησι στούς «εὐσεβεῖς πόθους» τοὺς ἔδωσε τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Ε.Δ.Α.Δ) πού ὑποχρέωσε τήν Ἑλληνική Πολιτεία νά ἄρει τίς συνέπειες τῶν Νόμων 1700/1987 καί 1811/1988. Μέ τήν ἀπόφασιν 10/1993/305/483-484/9.12.1994 τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπιλύεται ὀριστικά ἡ νομική θέσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέσα στήν Ἑλληνική Πολιτεία καί ἀναγνωρίζεται ἡ δικαιοκράτεια τοῦ ἀρθροῦ 51 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «Ἡ ἀπόκτησις κυριότητος ἢ ἄλλου ἐμπράγματος δικαιώματος πρὶν ἀπό τήν εἰσαγωγή τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα κρίνεται κατὰ τό δίκαιο πού ἴσχυε ὅταν ἔγιναν τά πραγματικά περιστατικά γιά τήν ἀπόκτησίν τους» καί δι' αὐτῶν οὐσίᾳ ἡ Σύμβασις τοῦ ἔτους 1952 μεταξύ Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Ἐπομένως μέ τόν τυχόν χωρισμό Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ἐφ' ὅσον ἡ χώρα ἐπιθυμεῖ νά βρῆται ἐντός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως καί νά εἶναι ὑποκείμενο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ νομικοῦ πολιτισμοῦ καί Δικαίου θά πρέπει νά συνεχισθῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου κατὰ τίς συμβατικές ὑποχρεώσεις τῆς χώρας ὡς ἀντίδοσις γιά τό 96% τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πού κατὰ καιρούς ἀπό τοῦ ἔτους 1833 μέ διαφόρους τρόπους προσέλαβε ἢ νά διακοπῇ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί νά ἐπιστραφῇ τό σύνολο τῆς περιουσίας ἢ νά ἀποζημιωθῇ δι' αὐτήν ἡ Ἐκκλησία. Συνεπῶς, ὁμιλοῦμε γιά τρισεκατομμύρια Εὐρώ, ὅταν μόνον γιά τήν ἀποζημίωσιν τῆς περιουσίας τῶν πέντε ἱ. Μονῶν πού προσέφυγαν στό Ε.Δ.Α.Δ. ἐπεδικάσθη τό ποσόν τῶν 8,9 δις. €, πού καθιστᾷ τό γεγονός τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου ἐν συνδυασμῶ πρὸς τήν οἰκονομική πραγματικότητα, πλήρως ἀνεδαφικό καί ἀνόητο. Ἄλλωστε, μέ τόν πρόσφατο Ν.4957/2022 νομοθετήθηκαν οἱ Ὄργανικές Ἐφημεριακές Θέσεις τῶν Κληρικῶν καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων.

Παρεμπιπτόντως, ἡ συγκεκριμένη ἀπόφασιν τοῦ Ε.Δ.Α.Δ. ἀποτελεῖ νομολογία καί πρόκριμα γιά ὁμοειδεῖς ὑποθέσεις στό μέλλον, διότι τό Ε.Δ.Α.Δ. εἶναι τό μόνο ἀρμόδιο νά κρίνη γιά τήν παραβίασιν τῆς συμβάσεως τῆς Ρώμης καί ὑπερτερεῖ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί τοῦ Ἀρείου Πάγου. Μέ τήν ἀπόφασιν αὐτή ἐκρίθη ὀριστικά καί ἀμετάκλητα τό κεφάλαιο τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀπό συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἕως σήμερα, διότι ἡ Ἑλληνική

Πολιτεία διακατέχει δίχα αποζημιώσεως τήν Ἐκκλησιαστική περιουσία.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ